

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2008. DECEMBER

XVII. ÉVF. 1. (122.) SZÁM

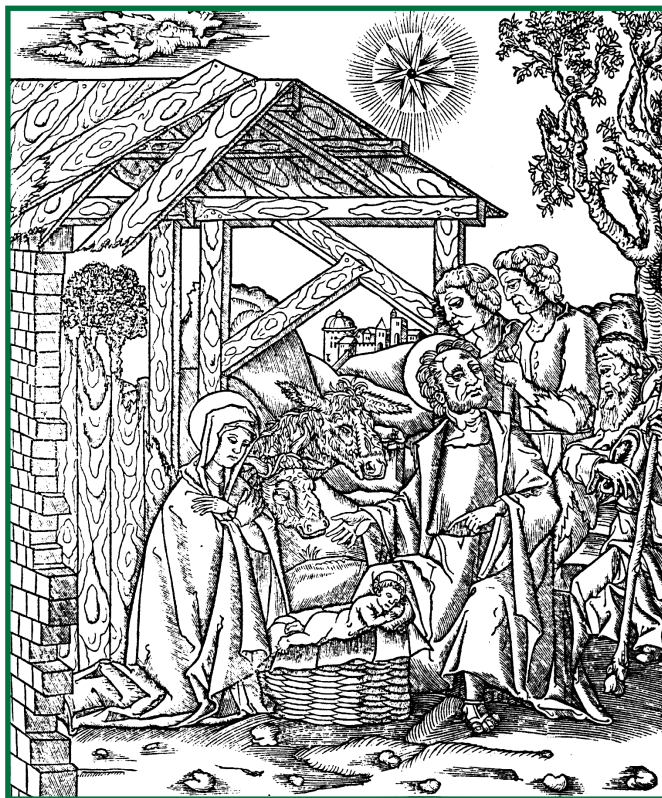
Ó, küldd a Messiást!

Advent második vasárnapján *Henrich Schütz* zeneszerző énekét énekelte az énekkar: „Nézd néped árva voltát, Lásd, Uram, mily szegény”. Miközben az úrvacsorára készültünk, ez a könyörgő imádságként megszólaló adventi ének a dallamával és szövegével magával ragadott. Méltóságteljes tempóban, tömör hangzással szólalt meg a kórus, és az ének arra készítetett, hogy a bibliai nép várakozásába, szörnyű állapotába helyettesítem be a saját helyzetünket. Amíg szólt az ének, nem Izrael messiásváró hangulata elevenedett meg előttem, hanem mai környezetem, benne a saját életem.

Eszembe jutott egy nemrég hallott mondat is, amikor valakivel arról beszéltem, hogy egy karácsonyi témát feldolgozó írást szeretnék tőle kapni ünnepi számunkba. „Ez már olyan megszokott téma – válaszolta –, vajon mit lehet róla még írni?” – és ezzel egy másvalaki írását nyomta a kezembe. A betlehemi születés valóban az egyik legközismertebb bibliai történet, de vajon tényleg nem hordozna már aktuális üzenetet a ma élők számára?

Ezen tűnődtem, miközben tovább zengett az ének: „Éj mélyén rója útját, már fogytán hit, remény.” Ahogy hallgattam a veretes adventi szöveget, nem a mai aktuális híradásokra gondoltam, melyek a gazdasági helyzet mélyülésével valóban súlyos terheket rónak a magyar nemzet nagyobbik felére, hanem arra a lelki sivárságra, fásultságra és közönyre, amely nemegyszer még a hívő népet is magával ragadja. Az ének teremtette hangulat felszínre hozta előttem a valóságot és annak jogosságát, hogy a lelkileg reményvesztett, gondok közt vergődő szegény emberiségnek ma is aktuális az énekekben megfogalmazott könyörgés: „Ó, küldd a Messiást!” De ha ma is hiányzik ő az életünkben, akkor ma is aktuális lehet karácsony öröme! – derengett bennem a felismerés.

Hisz az ünnep évől évre megújuló üzenete nem a szalmazigés, nem a békés állatok párája, a betlehemi istálló hűvös klímája, hanem annak a biztos tudata, hogy Isten nekünk, a mai motorizált világ autócsodáin házába érkező, szavait hallani akaró híveinek is ugyanazt a biztos bátorítást adja, amit az angyal közölt a pásztorokkal, hirdelve számunkra is, hogy megszületett a Messiás. Mert az

Atya hallva évszázadok emberiségének könyörgő énekét, mihozzánk is küldte egyszülött Fiát. Nem azért, hogy évente egyszer a betlehemi idill melegítse a szívünket, hanem hogy egyszer s mindenkorra feloldja árvaságunkat, és lelki szegénységünk gazdagsággá változzék a született Megtartó szívünkbe fogadása által. Ennek évezredek óta egyetlen módja van: elfogadni a karácsony éjjelén földre jött Úr Jézus Krisztus kegyelmét, aki gazdag létére szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk (2Kor 8,9).

Marosi Nagy Lajos
szerkesztő

A királyok méltósága, az angyalok tisztasága,
a pásztorok egyszerűsége
ragyogja be karácsonyodat!

Karácsonyi emlékezés

Régi, besárgult naptárakat nézegetek, és mintha megmozdulnának a decemberi napokat jelző számok. Megelevenednek korábbi évek ünnepei. A közelmúlt is jól látható, de távolabbi emlékek bomlanak ki. Mintha kiáltanának nekem: „Emlékszel?” Hogyne emlékeznék arra, amikor kicsiny gyermekeinkkel együtt körülültük a karácsonyfát, és olvastuk a karácsonyi történetet. Az angyalokról, Isten szeretetéről, a Megváltóról beszéltünk, majd a Legnagyobb Ajándék mellett apró ajándékaink is előkerültek. Bontogatták, és ragyogó szemmel feledkeztek bele az új játékokba.

Az első legációknál lassul a naptárlapok visszafelé pörgése. Nem volt könnyű annyit prédikálni, hirdetni a jó hírt, de nagyon nagy öröm volt. Talán a hallgatók számára is áldást jelentett.

Saját gyermekkorom felé haladok. Csaknem fél évszázadnyi múlt pergett le előttem. Emlékszem szerény ajándékaimra (van, amit máig megőriztem), és a meghitt családi légkörre. Szüleim nagyon szerettek, és hitük, szolgálatuk, ünneplésünk példa számomra.

Tovább haladok az években visszafelé. Hosszú évszázadok furcsaságai után, amelyeket a történelemkönyvekből ismertem meg, ragyogó fényesség tárul elém. Mintha egy angyalt látnék Betlehem mellett. Azt kiáltja az ott lévő pásztoroknak: Ne féljete! Üdvözítő született. Látom őket, amint elindulnak Betlehem felé, hogy meglássák őt. Gondolataim még az ószövetségi próféták felé indulnak, akik szóltak a Messiás érkezéséről, de megnyugszom a betlehemi jászolbölcső titkának meglátásában.

Megérkezett. Mert Isten szerette a világot. Úgy szerette, hogy őt adta ide nekünk. Legyen áldott érte, hogy az akkor közénk érkező itt van ma is. Hallhatjuk őt, beszélhetünk vele, ünnepelhetjük. Róla szól, érte van, övé a karácsony. Születésnapján jöjj hozzáálló ajándékokkal, tisztelettel, szeretettel! Szolgáljuk őt úgy, mint a Békefejedelmet, aki eljött harcok dúlta világunkba, és megmutatta, hogy a körülmények ellenére van boldogság, békesség, öröm, szeretet. Ha az ő ajándékait elfogadjuk, boldog karácsonyunk lesz!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Mária karácsonya

Állok a létrán, szedem le a csipkéket a polcra. Törölgetem a könyveket és a porcelántárgyakat. Tervezgetem a heti munkát. Ma mosok, holnap ablakot tisztítok, holnapután... és akkor, mint a vilámcsapás eszembe jut, hogy a vasárnapi áhítatot én tartom a női imaórán.

A karácsonyi készülődés lesz a buzdítás témája. Ettől kezdve azon veszem észre magam, hogy egyre csak erre gondolok.

A takarítás eszembe juttatta annak a szelíd, barna szemű leánynak munkás életét, szinte magam előtt látom, hogyan tapasztja sárral a lapos tetős ház padozatát. Ő is takarít. Apró nyílásokon árad be a napfény és a friss levegő, szellőzik a vizes sárpadló, és enyhíti Mária fáradtságát. Munka közben énekel. Észre sem veszi látogatóját, igaz, olyan nesztelenül érkezik, mintha az ablaknyíláson repült volna be. Az árnyék sem jelzi jöttét, mert az angyaloknak nincsen árnyéka. Angyal száll a szobába, és a „kegyelembe fogadott” megilletődve áll elé. Az Úr üzenetét hallgatja. Már éppen mondaná, hogy ez teljességgel lehetetlen, amikor az angyal megelőzi: „Istennek semmi sem lehetetlen!”

Mária mérlegeli a helyzetet, de nem túl sokáig tűnődik. Az Úristen kéri tőle a testét mint választott cserépedényt, csak kölcsönbe, amíg világra hozza és anyja lesz a Világ Üdvözítőjének. A csendes leány, Isten választottja vonakodás nélkül mondja: „Legyen meg az én Uram akarata!” Nem foglalkozik a kérést követő gondokkal, amelyek felzaklatják jegyesét, a falubelieket, a gyülekezetet. Az Isten üzenete békét ad a szívébe.

A „béke” gondolata megérintette a szívemet. Az Úr engem is kiválasztott, rám bízott kisebb feladatokat, önzetlen szolgálatomat várja, és én igyekszem megfelelni neki. Közben tele a szívem aggodalommal, és feltörnek a szokásos kérdések: „Mi lesz, ha...? Miért éppen én...? Ha ezt megteszem, elhanyagolom ezeket... és végül: Nincs is erre akkora szükség!”

De Mária nem aggodalmaskodik. A szívében béke van.

Ahogy lejövök a létráról, leülök egy kicsit, és kezdem imára kulcsolom. „Kérlek, Uram, adj nekem békét!”

A jegyespárnak Betlehembe kell utaznia népszámlálás miatt. Názáretből Betlehemig (a saját számításom szerint) mintegy ötnapi járőföld az út. Mária lassan mindenórás kismama, de nem olvassunk az úticsomag elkészítésekor csecsemőruháról, születéshez való lepedőkről, úti élelemről, váltásruháról. Gondolhatták volna, hogy a gyermek valahol egy erdő szélén, vádi medrében, lakott vagy lakatlan helyen is megszülethet, de Mária hitt a próféciáknak.

„És te, Betlehem, Júda fejedelmi városa...” Hite viszi a hegyen fel, lejtőkön le, és tudja, hogy isteni

terhét biztosan elviszi Betlehembe. A végtelennek tűnő zarándoklat idején Mária biztos abban, hogy amit az Úr elgondolt, azt véghez is viszi. És az útszéli fügefák, datolyapálmák és más lédús gyümölcsök erőt és táplálékot adnak, a cédrusfák betakarják őket ágaik árnyékával, és lábuk alatt fogy az út.

MS mester: Jézus születése – részlet

Ezek a gondolatok elvezetnek saját csapdáimhoz. Az én zarándokutam szükségekkel, hiányokkal, vásárolni és készíteni való dolgokkal van tele, s amíg kapkodok, nem veszem észre az édes fügét adó fákat.

Aznap este Augustus császárról adtak egy filmet. A pénzsóvár császár adószámítása indította útnak Palesztina népét. A Dávid házából származó József Betlehemben vétetik számba, Mária követi őt. József már meghozta a maga áldozatát, most Márián a sor. De azért választotta őt az Úr, mert tudta, hogy zokszó nélkül követi majd Józsefet, panasz nélkül járja az utat, nem szidja a császárt, nem méltatlankodik semmiért. Az ő cserépedényének olyan erős a fala, hogy nem törhetik be az útikavicsok.

Jó, hogy nem én voltam a helyében – nem is lehettem volna tulajdonságaim miatt –, mert örök lázadóként megkapta volna a magáét József is, a császár is, talán még a poros út is.

Este a lelkem takarítása közben az engedelmesség és türelem példáját veszem Máriától. Zúgolódás nélkül szeretnék szolgálni. Otthon és mindenütt. Legalábbis erre törekszem.

Hirtelen vált a képsor, és Mária már a jászol mellett ül. Mosolyog. Semmi hír arról, hogy sírt volna a megtelt karavánszerájok előtt, az elutasító rokonok ajtajánál nem hallunk szülési fájdalmáról, mintha ezek egészen mellékesek lennének. Csak

mosolyog. Figyeli Jézusát, és imádja őt. Ez a mindenkori Máriák jellemzője. Saját nyugalmával, lelki derűjével csendet teremtett maga körül. Az Égi Kisdéd hozta béke és Mária szeretetszolgálatát sugárzik kétezer éve a betlehemi istálló képéről. Nem csoda, hogy térdet hajtanak a jászol előtt a pásztorok is, a bölcsek is. Látják, hogyan – milyen egyszerűen – kell imádni Jézust.

Vizsgálom a kapcsolatokat a megszületett Messiással. Szeretnék nagy dolgokat tenni érte, kincset adni neki, vagy legalább egy meleg szőrű kedves bárányt tenni elé, de semmim sincs. És akkor elém tűnik Mária mosolya, szeretete, bizodalma. Amikor rájövök, hogy ezt én is adhatom, vihetem, letehetem elé, sőt, le is ülhetek jászola mellé, akkor feltör belőlem a hála. Az elképzelt álmok mellé Jézus imádata kerül.

Mária a názareti ház körüli szolgálatot felváltotta az Isten Fiának szolgálatával. Az egyik földi és mulandó, a másik isteni és örökkévaló. Mária a „jobb részt” választotta, és ezt megtehetem én is.

Erre buzdította szívünket az Úr azon a vasárnapon női imaórán.

Frittmann Lászlóné

Billy Graham imája nemzetéért

Mennyei Atyánk! Elébed járulunk kérve bocsánatodat, s keresve útmutatásodat és vezetésedet. Tudjuk, hogy igéd azt mondja: „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják” – de mi pontosan ezt cselekedtük. Elvesztettük lelki egyensúlyunkat, és értékeinket visszajukra fordítottuk. Kizsákmányoltuk a szegényt – s mi ezt lottózásnak neveztük. A lustaságot jutalmaztuk – s mi ezt szociális segélynek mondtuk. Megöltük a még meg sem született gyermekeinket – s ezt szabad választásnak tartottuk.

Lelőttük az abortuszt végzőket – s mi ezt igazolhatónak láttuk. Gyermekeinket elfelejtettük megregulázni – s ezt önbecsülés-építésnek gondoltuk. Visszaéltünk a hatalommal – s ezt politikának véltük. Megkívántuk szomszédunk javait – s ezt ambíciónak tituláltuk. A világot profanitással és pornográfiával szennyeztük be – s mi ezt a kifejezés szabadságának képeztük.

Kineveztük eleink időtálló erkölcsi értékeit – s ezt mi felvilágosodásnak tekintettük. Vizsgálj meg bennünket, Istenünk, és ismerd meg szívünket, tisztíts meg mindenfajta bűntől, és szabadíts meg minket! Ámen

(Fordította: dr. Pungur József)

Amiért ma hálás vagyok

„Szívből köszönöm, Uram...” – így kezdődik egyik kedves énekem, amelyet igen gyakran dúdoltam, énekeltem az elmúlt hetekben. Ennek az oka, hogy hála tölti el szívem mindazért, amit velem tett az Úr a közelmúltban.

Pedig nem mindig könnyű mindenért hálát adni, hiszen történnék velünk olyan dolgok, amelyeket ott, abban a helyzetben nem értünk, csak később világosodik meg előttünk, hogy miért kellett úgy lenniük. Olyan jó tudni, hogy életünk eseményei nem úgy jönnek, ahogyan mi szeretnénk, hanem ahogy Mennyei Atyánk akarja. Ezért a gondoskodó szeretetért lehetünk hálásak akkor is, amikor körülményeink talán elkeserítenének bennünket.

Hálás vagyok Isten szeretetéért. Az elmúlt vasárnap délelőtt a prédikáció során elhangzott néhány mondatban, hogy Isten hogyan adta az ő Fiát értünk. Ez a gondolat ismét különösen szíven ütött. Atyánk válasza az ellenszegülő, engedetlen világnak, s nekem... Fel sem tudom fogni, hogy mit jelent számomra ez a kegyelem. Megremegett a szívem, amikor belegondoltam, hogy mennyire gyakran és könnyen elfelejtjük ezt, a legnagyobb ajándékot. Örülök, hogy újra, szívből hálát adhatam ezért a szeretetért, s máig nem tudom szavakba önteni, hogy mit éreztem ott, akkor.

Hálás vagyok Istennek az elhívásért. Tudom, hogy ez nem ebben az évben történt, de vannak olyan meghatározó események, amelyek egész életre hálassá tehetik, s hiszem, hogy teszik is az embert. Köszönöm Istennek, hogy 2008-ban is megőrzött, s nem engedte, hogy alkalmatlanná váljak szolgálatom betöltésére. Nem rajtam múlt. Saját erőmből képtelen lettem volna megállni a próbákban. Mégis boldogan vallhatom, „Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok”, s készülhetek a neki való szolgálatra. Köszönöm, hogy megbocsátotta bűneimet, megszabadított azoktól, méltatlanságom ellenére elhívott, s meg is tart, továbbvezetve ezen az úton. Szeretnék mindvégig megmaradni az ő kegyelmében.

Hálás vagyok az imameghallgatásért. „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.” Atyánk sokszor úgy válaszol az imádságainkra, ahogyan nem is sejtjük, s úgy áld bennünket, hogy egyetlen kérdés fogalmazódik meg bennünk: „Mért szeret engem úgy?” Ezt különösen megláthattam az elmúlt hetekben, amikor Isten eddig még soha nem tapasztalt módon megajándékozott valakivel, akivel közösen állhatok ölébe, akivel megoszthatom dolgaimat, s aki lelki társként segít szolgálatom végzésében. Jelen pillanatban ez a hálahang csendül legerősebben szívemben.

Végül hálás vagyok a mindennapok csodáiért. Elsőként Isten vezetéséért, az ő igéjéért, az imádság lehetőségéért, családomért, a gyülekezetért, a lekipásztoromért, ismerőseimért, barátaimért, szolgatársaimért, azért, hogy erőt ad a napi teendők végzéséhez, helyrehozza hibáimat... s végeláthatatlan a sor, hogy mennyi minden van, amiért naponta hálás az én szívem.

Rövid számadásomat egy másik kedves énekem szavaival fejezem be: „Jesus we just want to thank you...” Ennek a kevésbé ismert éneknek a kezdősora magyarul így hangzik: „Úr Jézus, most csak megköszönni szeretnénk azt, hogy olyan jó vagy hozzánk.”

Huli Sándor

Sokszínű áhítat

Milyen jó az úrvacsora áhítatos csöndjében átélni Isten jelenlétét, bűnbocsátó szeretetét, és ebben a szeretetben összeforrva a testvéri egységet megérinteni. Addig hiába van csönd körülöttünk, amíg belül nincs olyan csönd, hogy oda meghívhatjuk Istent, mert áhítattal elé állva imádni, magasztalni szeretnénk az ő nagy nevét. Ez még a lélek csöndjében történik, ahol nem kérések hangzanak, hanem szívünk szeretete, hálája száll az Úrhoz, akié a szívünk. Ekkor még szavakra sincs szükség, hiszen halljuk egymást, ő engem, és – ha tudok várni – én is hallhatom őt. Ebben az áhítatos csöndben Isten jelenléte körülölel, és érzem, hogy szeret. A Lélek áhítata érzélem, de bajban, vészben ebből indul az a sóhajnyi ima, ami átsegít azokon.

Az imaáhítat szavakban megnyilvánuló magasztalás, akár egyéni csöndességben történik, akár gyülekezeti közösségben. „Bűnbánó szívemet elhoztam, ím, neked ez órán” – így hangzik egyik imádságos énekünk, és ha ilyen őszinte a bűnbánatunk, ő megajándékoz a bűnbocsánat örömeivel, s ez hálára, imádatra készlet.

Sokféle áhítatról szólhatunk, említettük már a gyülekezeti és egyéni áhítatot. Emlékezzünk a családi áhítatokra, amikor ketten vagy többen – együtt elcsöndesedve, egy lélekkel imádkozva – Isten jelenléte által megerősödünk, és ő szeretetével, tanácsolásával átvezetett nehéz utakon.

Áhítatos lélekkel indulnak az ifjú házások, áhítatos csönd, béke, boldogság a baba várása, megérkezése, növekedésének kísérese, áldott évek után imádságos útra indítása. Magukkal vitték-e az ima erejét, örömet? De az évfordulók is hálaalkalmak, hogyne lenne áhítat a szívünkben? Gondoljunk a vasárnapi iskolások csoportjára, ahol már a kicsi-

nyek is megértik a bibliai történeteknek nemcsak szépségét, hanem üzenetét is, és az énekek, imádságok az ő lelküket is felfelé irányítják, és átérzik, mit jelent Isten előtt állni. A nagyobbak pedig az igaz áhítatra buzdulás ajándékát is megkapják. Vannak, akik ezekért a gyermekekért imádkoznak, áhítatot tartanak, és tudjuk, hogy imameghallgató Atyánk van.

Gyülekezetünkben néhány éve Baba-mama kör alakult, amelyre az anyukák imádsággal készülnek, Bibliával és jó könyvekkel a kézben beszélgetnek a gyermeknevelésről. Áhítat ez a jövő nemzedékért. A keddi esti imaáhítaton az igei buzdítás után imádkozunk a betegekért, lelkipásztorunkért, vezetőségünkért, énekkarunkért, ifjúságunkért, vasárnapi iskolánkért, minden szolgálatot végző testvérünkért, a szomorú szívűekért, megfáradottakért, valamint a munka terhére vállalkókért, akik az Úr országáért fáradoznak közelben s távolban. Ugyanígy a vasárnapi imaórákon, a női és férfi imaalkalmakon, Isten előtt állunk és tudjuk, hogy értékesek öelőtte az imádságaink.

János apostol a jelenésekben látta, amint angyalok aranykehelybe gyűjtik a szentek imádságait, és onnan száll Isten elé. Ilyen értékes öelőtte a mi gyarló dadogásunk. Keressük az Áhítat lehetőségét minél többször!

Gyülekezetünkben sokszor van úgynevezett egyházzenei áhítat, amikor testvéreink imádkozva készülnek a szolgálatra, és hangzik az üzenet imádságos énekek, versek által, ihletett szerzők zenéjén és költeményein keresztül, és minden alkalommal az igehirdetés által is.

Emlékezzünk most egy hatalmas tömeg áhítárára, 1977 szeptemberében *Billy Graham* testvért vártuk Tahí táborban. Közel harmincezres tömeg várakozott imádkozva, és ő megérkezett egyszerűen, csendesen. De hozta az üzenetet, és azt hatalmasan hirdette. Amikor döntésre hívogatott, sok ezren emelték magasra a kezüket. Voltak, akik sírtak, voltak meghatottak, de mind boldog volt, aki Isten jelenlétét megérezte! És még hatalmasabb tömeg volt 1989-ben a Népstadionban, közel százezren akarták hallani Isten üzenetét, *Billy Graham* prédikációja által huszonhatezren mentek előre. Akkor ott úgy éreztük, hatalmas dolog történt – a szószéken is, a hallgatóság között is. Nem olyan csendes áhítat volt ez, mint amit eddig átélünk, de bizonyos, hogy Isten jelen volt, és áhítat is volt.

„Tudod-e, mekkora ajándék... / mikor megnő a csend / kívülről-belül, s a szívből / az Ige élni kezd: / uralkodik szelíden / a MEGVÁLTÓ...” (Füle Lajos)

Most az adventi áhítat idejét éljük, amikor a készülődéshez szükséges az a Csend. Nemsokára karácsonyi áhítatra hívjuk be őt, a szelíden zörgető Úr Jézust, és a szívünkbe áradó szeretet háláját hozzuk elé és adjuk tovább. Óévkor a visszatekintésre, újévkor az előretekintésre hívjuk meg őt, és áhítattal kezdjük el az ismeretlent.

„Boldog, kinek elég, mit Jézus mond, hogy Ő a kezdet és a vég.” (Füle Lajos)

A karácsonyi angyalének üzenetével zárom gondolataimat az áhítatról, mert ez lesz a karácsonyi áhítatunk igéje: „Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész világ öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek...” (Lk 2,10-11a)

Gulyás Ernőné

Karácsonyi beszélgetés az Úr Jézussal 1923-ban

*Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdhethnél megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.*

*Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.*

*Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyűlnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre!*

Dutka Ákos

Év végi csillagjárás Szürkeség ellen Napot!

Megérkezett immár a csillagászati tél, és ez egyben az év legrövidebb napja is. Mintegy 16 órán át tart a sötétség, alig nyolc óra a világosság, a fény megszületésével azonban a nappalok mostantól hosszabbodnak, a nyári napfordulóig napról napra átlagban három perccel.

A régi ember televíziója a határtalan ég volt, az előadások főszerepeit pedig azok a csillagképek játszották, amelyek valamilyen módon kapcsolatban álltak a Nappal. A Nappal, amely nem csupán egy égitest volt, nemcsak fizikai valójában létezett, hanem a teremtő erejű, gondviselő Istent is megjelenítette. És ennek a gondoskodó Istennek a képe felkerült a templomok fakazettáira, a házak, pincék, gazdasági épületek kapuira – jelezve, hogy aki itt belép, szakrális térbe, a gonosztól óvott területre jut.

Természetesen az sem véletlen, hogy Jézus születését az egyházatyák a téli napfordulóra helyezték. A himnuszokban, énekekben Jézus is a Fény, a Világosság, a Nap. Elég, ha csak egyik első nyelvemlékünkre, az Ómagyar Mária-siralomra gondolunk, amely Jézusról azt mondja: Világnak Világa... – azaz ő a világ fényessége, a világ Napja.

A természetben élő ember a téli napforduló felé közeledve éhezett már a világosságra, sokkal inkább átélte a fény születését, mint a modern ember. Nekünk már van elektromos áramunk, elmosódott a fény és sötétség közötti különbség, a nagyvárosokban alig látjuk a Napot, nem fekszünk le napnyugtával, és reggel sem a Nappal kelünk. Többségünknek azonban feltűnik, ha már napok óta nem láttunk csillagot. A téli napforduló hosszú sötétségét ellensúlyozandó olyan hazai napábrázolást mutatunk be, amely épített környezetünk-ből „süt” le ránk.

(Szekér Szimonetta írása alapján)

Budapest, Tóth Árpád sétány

Mérleg

Mit hozott és mit vitt el ez az esztendő? Mi változott? Nemszeretem kérdések ezek, de valóban hasznos szembenézni velük.

Anyagi téren újra megtapasztaltuk, hogy felesleges aggodalmaskodni. Ami valóban szükséges, azt mindig megkaptuk időben. Sokat tett értem, értünk az Úr, mi pedig sokszor észre sem vettük, min vitt át, mitől óvott meg, mit kaptunk tőle.

De vajon formált-e az Úr, vagy csak porosodtam, és újabb évgyűrű nőtt szívem, elmém és szellemem köré? Vajon jobban megismertem-e az Urat? Vajon kevesebbszer voltam-e hitetlen, mint tavaly? Vajon többször tettem-e az ő akaratát, mint a sajátomat? Vajon mit tettem érte én? Beszéltem-e róla másoknak? Csak szavakkal vagy néha a tetteimmel is? Vajon nőtt-e bennem az iránta való lángholódás?

Ebben az évben a legtöbbet a szeretetről tanultam. Arról, hogy sok helyzet van, amikor nem jó szólni. Hiszen mi nem tudjuk egymást meggyőzni. A szeretetlen ítélkezés pedig nem intés. De megtapasztaltam, hogy ilyenkor jó imádkozni. Mert az ima alatt megváltozom. Isten rámutat arra, hogy mennyi önzés, önigazolás, önsajnálát húzódik meg bennem. Ami a legdöbbenetesebb lecke volt, az a védekezésről szólt. A védekezés teljesen lehetetlenné teszi azt, hogy valakit szeressünk. Ezért aztán nem is egyeztethető össze a legnagyobb parancsolattal: „szeresd felebarátodat, mint magadat!” Hiszen aki elveszti az életét, az megtalálja azt... Isten pedig a maga titokzatos és csodálatos módján formálja a másikat is. És ebben fontos szerepe van az én imámnak és „mégis-szeretetemnek”.

Olvastam nagyon sok ember írását, akiket az Úr Jézus megszabadított. Volt sátnista, buddhista, hindu, boszorkány, természetgyógyász... Mindannyian arról beszélnek, hogy az Ige és a szeretet segített nekik. Nagyon nagy a szeretet hatalma, többet segített, mint bármi más. Nekem pedig újra és újra azzal kellett szembesülnöm, hogy nem tudom szétválasztani az embert és a tettét. Hogy haragszom arra az emberre, aki megtévesztettségben él, akinek még nincs halló füle, látó szeme, érző szíve. Arra, aki tévúton jár és makacsul ragaszkodik ahhoz. Arra, aki nem ismeri még az Urat, nem fogadta el Jézust. Pedig nemrég még én is ilyen állapotban voltam. Jézus épp a betegekért jött, és engem is hozzájuk küld! Hogy haragudhatok hát rájuk? Nagyon egyszerű. Azt *gondolom*, hogy csak a tetteikkel van bajom. De emiatt mégis elutasító vagyok, és a megnyilvánulásaimból hiányzik a szeretet.

Jeremiásnak is azt ígéri Isten, hogy a *homlokát* keményíti meg. Nem a *szívét!* Ilyenkor aztán jön az összetöretés. A szembenézés a saját szeretetlenséggel. Azzal, milyen kevés is az, amit én tettem. A bűnvallás, a bűn megtagadása. És a kegyelem. A hála azért, hogy még így is rám bizza az Úr a jó hírt. Hogy újjáteremtett, és Jézusban tökéletes vagyok. Hogy benne kell maradnom, és gyümölcsöt fogok teremni. Hogy semmi sem választhat el az Is-

ten szeretetétől, ami megjelent az Úr Jézus Krisztusban.

A nagy ajándék idén is a sok megtapasztalás és a sok szeretet volt, amit a testvéreimen keresztül árasztott rám. Ezek olyan csodálatos módon megerősítettek mindig... A naplómba egyszer ezt írtam: „Isten a legcsodálatosabb lelkigondozó!”

Nem is tudom, számítanak-e az évek... Akármédig élek is, szeretnék mindig egyre közelebb lenni hozzá. Szeretném valóban az egész életemet érte élni. Csak azt tenni, ami az ő akarata. De azt tökéletesen, teljes szívvel. Szeretném a hívők közösségét erősíteni. Szeretnék mások megtérésében eszköz lenni. De nem akarom elfelejteni: a hit Isten ajándéka, és a növekedést is ő adja. Ahogy én is kaptam, mikor lehajolt hozzám: szeretettel, türelmesen, feltétel nélküli elfogadással, amit soha nem fogok tudni meghálálni...

Bánné Szabó Anikó

Visszatekintés

„Aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya”

Ez az esztendő azért is meghatározó a számomra, mert februárban kezdtem meg nyugdíjas éveimet. Egy helyen úgy számoltam be életemnek erről a változásáról, hogy most több időt szentelhetek a lelkimunkának, bár aki ismer, az tudja, hogy eddig is fontosnak tartottam ezt a területet. Mivel ez a kis visszatekintés nem lehet teljes körű, ezért a számomra legfontosabbról ejtek most néhány szót.

2008 a Biblia éve volt. Megtisztelő számomra, hogy a különböző feladatok sorában immár néhány éve annak a megbízásnak is eleget tehetek, hogy a Magyar Bibliatársulat kuratóriumában képviselhetem a baptistákat. Egyáltalán, érdemtelennek érzem magam, hogy a magyar nyelvű Biblia ügyében bármit is tegyek. Minden szolgálatot így kell tekintenem, de ezt különösképpen az Istennek való közvetlen szolgálatként élem meg. Azt a felhatalmazást, hogy Isten szavának továbbításában bármit is végezhetek, különleges rangnak érzem, amely persze kegyelem, és ebben a

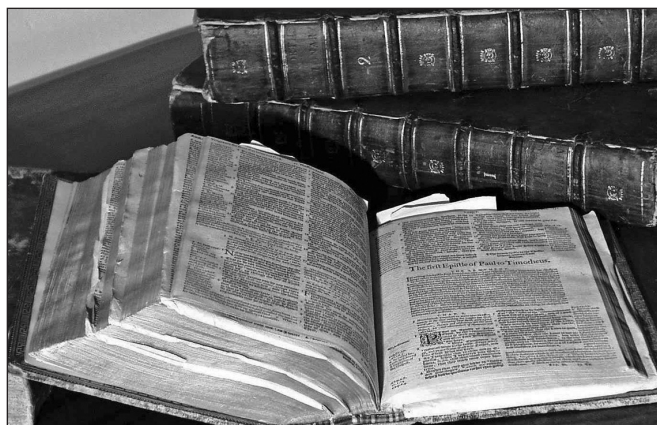
szolgálati vezérigémet látom megvalósulni, azt a jánosai ígét, hogy a neki szolgálókat „megbecsüli az Atya”.

Az év egyik felejthetetlen eseménye volt, amikor három napon át a Biblia bűvkörében élhetünk reggeltől estig az esztergomi várhegyen. Ott szállhattam meg, ott étkeztem testileg és lelkileg. Ott, a „magyar Sionon” rendezték meg ugyanis azt a Biblikus Szimpóziumot, ahol nagyszerű előadások, bibliatanulmányok hangzottak el. A különböző teológiát valló egyházi küldöttek között nyoma sem volt az ellentéteknek, a Biblia szelleme biztosította a szeretetteljes légkört. Az ökumenizmus szebbik oldala mutatkozott meg abban is, hogy baptista presbiter létemre élő adásban nyilatkozhattam a Mária rádióban egy református teológiai professzor és egy katolikus szerzetes pap társaságában. Azt gondolom, hogy ezt a nyitottságot csak értékelni lehet.

Lehetőségem volt az év folyamán bibliakiállítás és ünnepséget is szervezni, és képviselni a bibliaiársulatot más keresztyén közösségekben is. Előadást tarthattam a Bibliáról és a bibliaterjesztés szolgálatáról. Személyes ismeretséget köthettem a Bibliatársulatok Világszövetségének főtítkárával, és eredetiben láthattam olyan bibliai ereklyéket, amiket civilként nemigen közelíthettem volna meg. Sőt egy volt lekipásztorem Bibliáról szóló könyvének kiadásában mint lektor végezhettem felelősségteljes munkát, és persze számos újság-cikkben adhattam hírt a Biblia éve eseményeiről.

Most, hogy a vége felé járunk a Biblia évének, szívemben különös hála van Isten iránt, hogy méltatlanságom ellenére beleengedett ebbe a szolgálatba. Nem féltette tőlem az ő megszentelt területét. És miközben írom a sorokat, arra gondolok, kedves olvasóim, ne hogy dicsekvésnek gondoljátok mindezt, de tudnotok kell, hogy ez engem magas lelki régiókba emelt, és arra buzdít, hogy ezután legyen még nagyobb gondom az Írás olvasására és annak megtartására. Most látom, így visszatekintve az eseményekre, hogy milyen kegyelmes volt hozzám a Könyvek Könyvének szerzője, ami engem mélységes alázatra kötelez.

Marosi Nagy Lajos

A szeretet himnusza karácsonykor

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszletterező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de családom számára nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha az ingyenkonyhán segídek, az öregek otthonában karácsonyi énekeket énekelek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de az emberek felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyekkel díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy megölelje gyermekét.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja házasársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és hozzáillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak és útban tudnak lenni.

A szeretet nemcsak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisek, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak, de a szeretet ajándéka megmarad.

(Ismeretlen szerző)

Hírhozó-hírvivő

♦ Az 1990-ben alakult **Újpesti Baptista Harangzenekar** immár 18 év után mérföldkőhöz érkezett. A *Simon Norbert* vezette együttes a gyülekezet szeretetéből CD-lemezt jelentetett meg **Hívogató harangszó** címmel. A lemezbemutató koncertet 2008. advent második vasárnapján tartották imaházunkban nagy érdeklődés mellett.

A 11 fiatalból álló együttes szorgalmasan gyakorol és rendszeresen tesz eleget a különféle meghívásoknak. Az idei őszi évadban jártak Nagybajomban és Gombán a református templomban, megkondították harangjaikat Püspökszilágyon a Művelődési Házban, bemutakoztak Újpest legnagyobb templomában, a piactéri katolikus templomban. Ez évi utolsó koncertjüket advent negyedik vasárnapján a dunántúli Csetényben, a falu kastélyában tartják, de csillogó hangzású harangjátékukkal bearanyozzák a mi karácsonyi és óévi ünnepünket is.

♦ **Milyen széles a keskeny út?** címmel háromrészes előadás-sorozat hangzott el gyülekezetünkben az okkultizmusról, a természetgyógyászatról és a távol-keleti vallásokról. A felsorolt témákat a Biblia szemszögéből vizsgálták az előadók: *Pogány Attila, dr. Kovács Éva* és *Szalai András*.

♦ A Protestáns Újságírók Szövetségének **Rát Mátyás-életműdíját** *Gerzsenyi Sándor* lelképásztor, költő és újságszerkesztő, énekszövegíró sokéves munkásságával érdemelte ki. A díjat december 3-án a Pilinszky kávézóban megtartott ünnepségen *Novotny Zoltán*, a Prúsz elnöke adta át. A laudációt lapunk szerkesztője, *Marosi Nagy Lajos* írta és olvasta fel. Ezen az alkalmon mutatták be a protestáns tollforgatók első antológiáját is **Harangbongás** címmel. A címadó írást 2007. évi számunk részére *Szommer Hajnalka* készítette, amely másik nyolc (három újpesti) baptista szerző munkájával együtt olvasható a könyvben.

♦ Újjáalakult a **Budapesti Egyházkerület Tanácsa**. Az elnök *Meláth Attila* (Vác), az alelnök *Frittmann Zsombor* (Újpest), a titkár *Újvári Ferenc* (József utca). A tanács újpesti tagjai lettek *Papp Szabolcs* és *Simon Norbert* testvérek is. Munkájukat kísérik Isten áldása!

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja • Alapítási év: 1936

Felelős szerkesztő és kiadó: Marosi Nagy Lajos • Tördelte: Papp Szabolcs
Készült az O-Pont Nyomdában • Felelős vezető: Győri Énok
ISSN 1217-4378 • Internet: www.ujpest.baptist.hu/ujlant